

Марко Милеуснић

ЦЕНА ПРИСУСТВА

ВРЕМЕ

Вртешко, ти ми дајеш да упознам
своје мртве. Све је покривено сумњом.
Оно што остане кад сви листови се изнедре
јерес је, празнина на коју се стид хвата
лако, као добра стара плесан на крв што
цури у бунар јер нестаје светла и мрак пада.

А када се у недељу заврши обртање
око колца мени се учини да више нема сна
ни свирке већ све да је некакав ваздух
око тела, затворен у своју распршеност,
посвуда.

Тад падам и ја, заједно са мраком,
на земљу, и гледам увис.
На горњој ивици оног разрушеног брега
стојимо сами,
чекрк и ја.

ЦЕНА ПРИСУСТВА

Ту, у дворишту, крај ћерма што сам га
бар хиљаду пута у животу запишао,
ослоњен на колено, на извесност, цупкам.

А када се месец коначно отргне са
гране и у мајушној локви поврати
своје прво тело мене спопадне стрепња
и страх због лажног облика који иза
мојих леђа нараста до висине човека.

А ако је веровати оном што се прича
сада су на том месту само
стари бокори са Живкиног ћошка,
моја изгубљена свирала од зове,
и остале песме из далека.